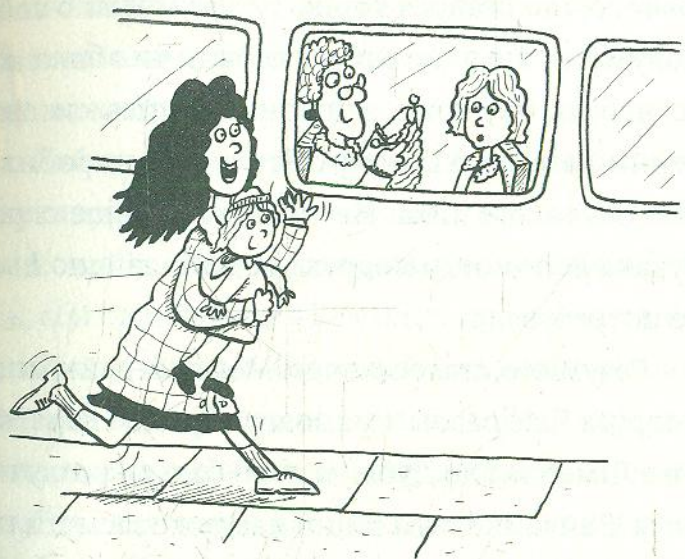

Розділ перший

Раптом пролунав гучний свист, а в коридорі було чутно, як двері потяга із гуркотом зачинилися. Я помахала мамі й маленькій сестричці Роузі, які стояли на пероні. Мама потягнулася до відкритого вікна вагона й схопила мене за руку.

— Па-па, Меган. Поводься чемно, поки гостюватимеш в Еліс, — вигукнула вона. — І пам'ятай: жодних хованок під ліжком цього разу.

Я застогнала. Мама ніколи не дасть забути того, що сталося торік. Тут ви могли б собі подумати, що я пограбувала банк чи вбила когонебудь, чи, може, запустила якийсь комп'ютерний вірус по всьому світу, ну, чи наробила якогось такого лиха. Насправді ж я лише спробувала допомогти подрузі, коли та дійсно цього потребувала.

Розумієте, сталося от що. Моя най-найкраща подруга Еліс разом з мамою та братом переїхали з Лімерика до Дубліна, бо її батьки розлучилися. Звичайно, такі зміни нас дуже засмутили, тож приїхавши навідати тата на Геловін, Еліс придумала шалений план (Еліс — справжній спец із шалених планів!). Вона переховувалася в мене вдома кілька днів, сподіваючись перелякати своїм зникненням батьків настільки, що її мама повернеться до Лімерика, і вони житимуть собі щасливо разом.

Але не так сталося, як гадалося, звичайно. Мама Еліс не переїхала з Дубліна, а самій Еліс потім добряче перепало.

Проте мама Еліс таки дозволила їй відвідувати Лімерик частіше, тож думаю, той божевільний план трохи спрацював, хоча не зовсім так, як хотілося.

Хай там як, минула купа часу й усі вже забули цю історію. Усі, крім моєї мами: у неї пам'ять огого! Почались весняні канікули, а я вирушаю в Дублін, аби погостювати в Еліс шість прекрасних днів.

Лунає жахливий скрегіт — і потяг рушає. Раптом Роузі починає рюмсати. Вона простягає до мене свою маленьку пухкеньку долоньку, а з її оченят течуть великі сльози. Спершу я подумала, що вона плаче, тому що сумуватиме за мною, тож відчувала певну гордість і сум водночас. А тоді я вирішила, що мала просто заздрить, бо я їду потягом, а вона — ні.

Я притулила обличчя до шибки.

— Не плач, Роузі, — гукнула я. — Дуже скоро я повернуся додому й привезу тобі солодень-

кого. Багато-пребагато солоденького. І все для Роузї.

Мама похитала головою й зиркнула на мене своїм знаменитим сердитим поглядом. Якби на те її воля, вона б узагалї заборонила солодощі. Проте Роузї одразу повеселїшала. Вона припирила плакати й заусміхалася до мене.

— Солоденьке для Роузї, — повторила вона.

Я засміялася. Зазвичай Роузї така мила.

Потяг поволї набрав швидкїсть. Мама взяла Роузї на руки й прискорила кроки, щоб устигнути за потягом. Краще б вона цього не робила. Менї було страшенно нїяково. Та й Мелїсса, найприкрїша дївчина в нашому класї, може це побачити. Наче менї й без неї не досить лажово.

Поїзд уже добряче розїгнався. Мама вже ледь не бігла обїч потяга, шалено махаючи менї рукою. Можна було подумати, що я вирушила не в Дублін на тиждень, а до Америки. Років на сто. Бїдолашна Роузї стривожено поглядала на мене, вона обхопила мамину шию, підстрибуючи то вгору, то вниз на її руках. Обличчя мами

почервонїло й спїтнїло, а шпилька злетїла з волосся, яке тепер геть розкуйовдилось. Я хотїла гукнути, щоб вона не виставляла себе (ї що гїрше — мене) на посміховисько, але не могла. Не хотїлося її образити. Раптом я згадала, що жаклива Мелїсса поїхала на канїкули на острів Лансароте, тож принаймнї можна не боятися її раптової появи, і що вона розбовкає усїм у школї про мою шалену маму. Менї аж полегшало.

Мама сповїльнила бїг. Я притулилася до шибки й побачила, що вона вже вибїгала з перону. Якби їй захотїлося продовжити цей бїг, то невдовзі довелося б уже мчати порожньою колїєю за потягом. Але навїть моя мама ще не збожеволїла настїльки, щоб таке втнути. Зрештою вона зупинилася. Мама стояла, її обличчя було таким сумним. Потяг мчав далї, а мама та Роузї віддалялись, перетворюючись на крихїтнї фігурки на перонї.

Я помахала їм востаннє, а тодї вмостилася на сидїннї.

Нарештї вільна!

* * *

Я не могла повірити, що це все відбувається насправді. Здавалося, лишень учора мені вперше дозволили самій піти до місцевої крамнички. Я ж могла вийти в місто тільки після півгодинних обіцянок поводитися добре. І ось я тут, сиджу в потягу, який мчить до Дубліна. Сама-самісінька. Мені хотілося вщипнути себе, переконатися, що це не сон, та потім подумала, що такі речі діти роблять хіба що в книжках, тож я стрималася. Натомість відкинулася на спинку сидіння й усміхалася, доки не помітила лукавий погляд старенької пані, що сиділа навпроти. Усмішка зникла з мого обличчя, а пані продовжила в'язати. З огидної вовни яскраво-оранжевого кольору вона вив'язувала джемпер. На вигляд він був цупким і колючим. «Бідолашна дитина, якій доведеться це носити», — подумала я. Тепер у мене були аж дві причини для радості. Перша — я проведу цілісіньких шість днів

у Дубліні з Еліс, а друга — ця пані, що сиділа із плетивом, не була моєю бабусею.

Я засунула руку до кишені й витягла листа, якого Еліс надіслала мені на електронну скриньку кілька днів тому. Цей лист був перечитаний уже сотню разів, та я взялася до читання знову, цього разу повільніше, смакуючи кожнісіньке слово.

Привіт, Мег!

Не можу повірити, що скоро нарешті тебе побачу! Цілих шість днів разом!!!! Ми так круто проведемо час! КРУТЕЗНО!!!! СУПЕР!!!! Я все спланувала. Заощадила купу грошей, тому на нас щодня чекає щось особливе. Ми як мінімум двічі підемо в кіно. Поїдемо в місто, щоб зробити собі манікюр у дуже класному салоні, я його добре знаю. А ще тут є крамничка, де ти сама можеш створити дизайн і зробити власні м'які іграшки. Я хочу пошити кролика для Джеймі (ти знаєш, як він любить кроликів), а ти зможеш пошити ведмедика для